

[Lone Dybkjær]

som om det bare er sort og hvidt, men det er det moderne industrisamfund eller livet i det hele taget meget sjældent. Det er altså ikke totalt perfekt, hvad vi gør.

Jeg vil gerne medgive, at vi også er nødt til at se, hvordan pris- og avanceloven virker, men jeg hører ikke til dem, der ligesom hr. Svend Auken på forhånd siger: det duer overhovedet ikke, der er overhovedet ikke noget i den. Det er klart, at hvis man tager det som udgangspunkt, så kan man få alt til at tage sig himmelråbende uretfærdigt ud. Jeg tror altså, at pris- og avanceloven vil virke.

Det afgørende for os i denne sammenhæng, når vi har sagt noget om dette indgreb, er, at det skal være en stram indkomstpolitik, og at det må medføre meget lave procentstigninger. Når vi har gjort det, har det været af hensyn til beskæftigelsen. Man kan mene, at det er forkert, men det er udelukkende det hensyn, vi har taget. Det, vi har prøvet, er at fastholde en linje, sådan at vi ikke har en politik, der går op og ned hele tiden. Det er bare træls, sejt arbejde, og jeg synes, man skal erkende, at det er det, vi står over for.

Så siger hr. Svend Auken, at det nu ikke er noget imponerende resultat. Nej, jeg havde også gerne set, at resultatet var bedre.

Jeg synes, vi er nødt til at sige noget om, hvordan beskæftigelsen udviklede sig under den socialdemokratiske regering. Det var heller ikke imponerende resultater, mener jeg. Mig bekendt var hr. Svend Auken arbejdsminister f.eks. fra 1980 til 1981, hvor arbejdsløsheden steg med 60.000 på et år. Det kan godt være, at det skyldtes konjunkturerne og alt muligt andet, men realiteten er, at arbejdsløsheden i 1970erne steg med 30.000-60.000 årligt, med andre ord, at arbejdsløhedskurven steg og steg og steg.

Det afgørende i den udvikling, vi er inde i nu, er, at kurven er vendt, at vi med andre ord har den rigtige tendens. Det havde vi bestemt ikke i 1970erne. Da gik kurven opad hele tiden. Nu har vi dog i det mindste fået kurven vendt - ikke nok, men man vender ikke den kurve særlig nemt, det er et langt og sejt arbejde. Jeg synes, det ville være udmærket, hvis socialdemokratiet i hvert fald ville erkende det.

Hr. Svend Auken siger, at prognoserne bare er 30.000 bedre. Ja, ja, og så er det jo

godt, hvis man er blandt de heldige, blandt de 30.000. Det er også en underlig måde at betragte det på, for hvad er sandheden om det? Den er, at de tal, hr. Svend Auken snakker om, er gennemsnitstal, men det er 700.000, der passerer arbejdsløshedssystemet pr. år, og det er en helt anden måde at kigge på det på, end hvis man bare hele tiden opererer, som om det er 30.000 ganske bestemte mennesker, der får et arbejde. Sådan er det ikke. Der er 700.000, der passerer arbejdsløshedssystemet pr. år, og det er det tal, vi også skal interessere os for. Hvor mange er det, og hvor længe er de ledige? Gennemsnitstal du er ikke til så frygtelig meget, når man skal til at lave den konkrete politik. Det er også derfor, jeg tror, at vi og socialdemokratiet har en fundamentalt forskellig måde at opfatte situationen på. Socialdemokratiet hæfter sig hele tiden ved de 30.000 og de 275.000. De er også vigtige, men det afgørende er at kigge på dynamikken i tingene.

Jeg vil vove at påstå, at det, der er de virkelige problemer ved beskæftigelsessituationen ud over, at gennemsnitstallene er for høje, er dem, der er ledige i meget lang tid. Det, vi derfor skal interessere os for, er, på hvilke tidspunkter af folks ledighedsperiode vi skal sætte ind. Det er ikke bare et spørgsmål om 30.000 mere eller mindre i beskæftigelse. Det er at betragte hele systemet betydelig mere dynamisk, så kan vi få en helt anden og realistisk diskussion om hele udviklingen på beskæftigelsesområdet.

Jeg vil gerne medgive, at vi tog et medansvar i 1970erne og også i begyndelsen af 1980erne for den politik, der blev ført. Men jeg vil også godt sige, at det gik i stigende grad op for os, at det ikke hjalp med alle de særforanstaltninger. Det var ikke det, der skulle til. Det var en anden måde at betragte tingene på. Det var at prøve på at vende kurverne i den rigtige retning. Det var også derfor, vi i 1982 som en helt afgørende forudsætning havde, at der skulle føres en stram indkomstpolitik, simpelt hen fordi vi ikke tror på særforanstaltninger. Det, det handler om, er, at der er 600.000-700.000, der passerer arbejdsløshedssystemet om året, og derfor er det afgørende for os også her at fastholde udviklingen og ikke gå tilbage til først det ene, så det andet og utallige forlig måned for måned, sådan som vi oplevede det i 1970erne.